

دریچه

۳ نمایش در تالارهای چهارسو سایه و قشقای به صحنه رفت

● پس از موافقت ستاد ملی مقابله با کرونا مبنی بر انتقال مشاغل تئاتر از گروه سه به گروه دو مشاغل، سه اثر نمایشی از این هفتۀ در تالارهای چهارسو، سایه و قشقای تئاتر شهر به صحنه رفت.

در تالار چهارسو تئاتر موزیکال «جنگ و صلح» به نویسندگی، طراحی و کارگردانی مینم یوسفی ساعت ۱۹،مدت زمان ۴۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان روی صحنه رفت.

شاهین علایی‌نژاد، مهناز غمخوار، محمد صمدی، مصطفی ایزدی، پریسا فلاح‌زاده، مرتضی حقی، هومن قاسم‌خانی گروه بازیگران و بازی‌دهندگان نمایش را تشکیل می‌دهند. این در ۱۹،مدت زمان ۴۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان روی صحنه رفت.
شاهین علایی‌نژاد، مهناز غمخوار، محمد صمدی، مصطفی ایزدی، پریسا فلاح‌زاده، مرتضی حقی، هومن قاسم‌خانی گروه بازیگران و بازی‌دهندگان نمایش را تشکیل می‌دهند. این در ۱۹،مدت زمان ۴۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان روی صحنه رفت.
شاهین علایی‌نژاد، مهناز غمخوار، محمد صمدی، مصطفی ایزدی، پریسا فلاح‌زاده، مرتضی حقی، هومن قاسم‌خانی گروه بازیگران و بازی‌دهندگان نمایش را تشکیل می‌دهند. این در ۱۹،مدت زمان ۴۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان روی صحنه رفت.
شاهین علایی‌نژاد، مهناز غمخوار، محمد صمدی، مصطفی ایزدی، پریسا فلاح‌زاده، مرتضی حقی، هومن قاسم‌خانی گروه بازیگران و بازی‌دهندگان نمایش را تشکیل می‌دهند. این در ۱۹،مدت زمان ۴۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان روی صحنه رفت.

در خلاصه داستان تئاتر موزیکال «جنگ و صلح» آمده است: «در مجلس یزعی دو خانواده سازهای سنتی (ایرانی) و کلاسیک (فرنگی) در حال اجرای موسیقی هستند که دو ساز جوان کمانچه از خانواده سازهای ایرانی و چنگ از خانواده سازهای کلاسیک رخ در چرخ یکدیگر قرار گرفته و یک دل نه صد دل عاشق و واله و شیفته یکدیگر می‌شوند؛ اما با توجه به اختلافات بین‌فرهنگی و خانوادگی‌شان با ممنوعیت خانواده‌های‌شان مواجه می‌شوند.»

«مرفی» عنوان دیگر نمایش جدید مجموعه تئاتر شهر است که از تاریخ یکشنبه فروردین در تالار سایه مجموعه تئاتر شهر به نویسندگی سپیده ضیایی و کارگردانی نگین ضیایی پیش‌روی مخاطبان قرار می‌گیرد.

در این نمایش که ساعت ۱۸:۴۵ با مدت زمان ۶۰ دقیقه و قیمت بلیت ۳۰ هزار تومان روی صحنه رفت (به ترتیب حروف الفبا) حامد ادوای، نیما انصافیان، ساجده جمیدی‌منزه، شادی ضیایی، رضا مرشد و امین موحدی‌پور به‌عنوان بازیگر حضور دارند.

گروه تئاتر-واسومانی (تهیه‌کننده)، سیروس تاجبخش صدا، امیر مرسلی مدیر تولید، بهکل شهیدی و فروش نادریور گروه کارگردانی، رضا بصیرزاده طراح صحنه، شادی ضیایی طراح صحنه، لیلا سرنی طراح کریم، مینم صفری طراح نور، روزبه خورزنی صدا و موسیقی، رضا جاویدی عکاس، سجاد دادستانی طراح پوستر و بروشور، محمد دادفر مدیر صحنه، امیر قالیچی مشاور امور رسانه و تبلیغات، مجید نیرومند ساخت تیزر، هدی نجفی نقاشی و گرافیک دیگر عوامل اجرایی تئاتر «مرفی» را تشکیل می‌دهند.

در خلاصه نمایش آمده است: «درعین‌حال که نمیشه انتظار داشت اوضاع بهتر بشه، دست‌کم لزومی نداره واهمه داشته باشیم که چیزی بدتر بشه. اوضاع همیشه همون طور که هست باقی می‌مونه. به این ترتیب، خارج از وجود خود مرفی، دست‌کم پنج نفر به مرفی نیاز دارند.»

از روز سه‌شنبه ۱۷ فروردین ماه نیز یک اثر جدید با عنوان نمایش «کنسرت مرگ گرم» به نویسندگی، طراحی و کارگردانی محمدرضا عطایی فر ساعت ۱۸ به مدت‌زمان ۹۰ دقیقه و قیمت بلیت ۴۰ هزار تومان اجرای خود را در تالار قشقای تئاتر شهر آغاز کرد.
(به ترتیب ایزود): ایزود یک: زری امام، محسن زرآبادی، اییزود دو: مهتاب باجلان، علی حدیری، دانیال بلوری، اییزود سه: محمدهادی عطایی، خسرو کشاورز، محمدباقر صفانور، بیتا شیر، اییزود چهار: حسین میرزایان، محمدرضا عطایی،فر الهه جوانمهر، اییزود پنج: علی یعقوب‌بیزاده، الناز مکاری، اییزود شش: زری امام، رعنا حسین‌دخ، رهام شریفی، اییزود هفت: محمد آسایشلو، مهدی اشتری، فازه رجبی، احسان حاجیان، پرینا عسگری، بیتا شیر، سپهر صفرخانی، سهیل صفرخانی، آرمین میرزایی، پارسا شیرازیان، علیرضا عرب و علیرضا اسلامی‌گیلانی گروه بازیگران نمایش را تشکیل می‌دهند.

رضایزاده دستیار کارگردان و برنامه‌ریز، رضا خضرای طراح نور، شقایق فرشته مدیر روابطعمومی، آصف جوادان‌فر، وندا غفوی منشی صحنه، کیمیا رضایی، مسیح کامرانی، سارا واحد نوعی، سپهر صفرخانی، سهیل صفرخانی، مینم هاشمی، یکانه حسینی، دستیار طراح صحنه و لباس، فرشاد فیضی، روسانا اربابی، روزبه سلطانی گروه عکاسان، محمد قربانی تودیونگر و نریتور، فاطمه عطارباشی و محمد قربانی گویندگان، مسیح کامرانیی طراح تراکت، مرجان عطایی‌فر طراح پوستر، بروشور و ساخت کلیپ هم به‌عنوان عوامل اجرایی در این اثر نمایشی حضور دارند.

روایت داستانی نمایش «کنسرت مرگ گرم» از دههٔ چهل آغاز شده و تا دههٔ ۱۴۰۰ ادامه خواهد یافت. این نمایش به صورت داستان‌گو در هفت اییزود با زبان موسیقی، رخ داده‌ای مهم هر دهه را روی صحنه روایت می‌کند.

بهناز شیربانی: تفاوت‌های سینمای عامه‌پسند و هنری در سال‌های گذشته، همواره محل بحث بوده. اینکه اساسا می‌توان تعریف دقیقی از این دو جریان ارائه داد یا خیر. «هنر گاهی به پسند

و دنیای عامه مردم نزدیک می‌شود و گاهی مخاطب خودش را از میان نخبگان و اندیشمندان انتخاب می‌کند.»

این تعریفی است که طهماسب صلح‌جو ارائه می‌دهد. این منتقد پیش‌کسوت در گفت‌وگو با «شرق» از زاویه دیگری به تفاوت‌های سینمای عامه‌پسند و هنری نگاه می‌کند. «اصولا به تقسیم‌بندی سینمای هنری و غیرهنری معتقد نیستم. سینما در هر حال هنر است و مردمی‌ترین هنر دوران‌های مختلف. سینما بیش از هر چیز با عامه مردم سروکار داشته است.» این تعریف صلح‌جو از تقسیم‌بندی‌های رایج در سینماست.

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش، از هنر سینما و تقسیم‌بندی فیلم‌هایی که در ادوار مختلف ساخته شدند، صحبت

می‌کند. «فیلم، محصول سینماست. پدیده‌ای که هم صنعتی است و هم هنری، البته باید این را در نظر گرفت که تمامی هنرها جنبه صنعتی هم داشتند و در سینما این جنبه چشمگیرتر است و طبقه‌بندی فیلم‌ها به معنی طبقه‌بندی سینما نیست. محصول هنر سینما گاه فیلم‌های ماندگار و ارزشمندی است و گاهی فیلم‌هایی هستند که در برقراری ارتباط با مخاطب ناتوان‌اند؛ بنابراین نمی‌توان این‌طور نتیجه گرفت که چون فیلمی مورد پسند نخبگان و روشنفکران نیست، پس اساسا سینما نیست. همه هنرها و آثار هنری دارای درجه و مرتبه‌ای هستند. طبیعی است که همه در یک سطح نیستند و نمی‌توانیم از هنر یک معنا و مفهوم مطلق بسازیم. هنر گاهی به پسند و دنیای عامه مردم نزدیک می‌شود و گاهی مخاطب خودش را از میان نخبگان و اندیشمندان انتخاب می‌کند. از طرفی نمی‌توانیم ارزش‌ها و جنبه‌های مردمی هنر را نادیده بگیریم. چه‌بسا در تاریخ سینمای جهان هم فیلم‌هایی بودند که در زمان ساخت از دید روشنفکران ارزش هنری نداشتند، اما ماندگار شدند. به این معنی که مردم چنین اثری را پسندیدند و از آن استقبال کردند و در طولانی مدت وارد خاطره جمعی مردم شده و امروز به آن آثار احترام می‌گذاریم.»

او ادامه می‌دهد: «بررسی و تحلیل تاریخ سینمای ایران معمولا روند پیچیده و دشواری دارد؛ سینما از جوامع صنعتی دنیا ویرا ایران شد. از ابزار و امکاناتش گرفته تا موارد جزئی دیگر، از جوامع غربی به ایران آمد و صنعت سینما در ایران هم شکل گرفت. تاریخ سینمای ما این را ثابت می‌کند که سینما تنها پدیده‌ای است که از غرب به فرهنگ ما ورود کرد. بسیاری از فیلم‌هایی که روشنفکران به تحقیر به‌عنوان فیلمفارسی از آن نام برند و همیشه سعی کردند دست‌کم بگیرند (نه به این معنا که من همه آنها را تایید کنم و از آنها به‌عنوان آثار برجسته سینمای ایران نام ببرم) اما چنین فیلم‌هایی محصول سینما در کشور ما با زمینه‌های فرهنگی و اجتماعی بود؛ به این معنا که فیلم‌سازان در دوره‌ای به گونه‌ای فیلم می‌ساختند که برای عامه مردم قابل درک باشد و اگر غیر از این بود، سینما سرا می‌نمی‌ماند. سینما همواره متکی به مردم بوده و هست. واقعیت این است که محصولات سینمای ایران در دهه‌های ۴۰ و ۵۰ بسیار محدود و انگشت‌شمار بود و سالی ۵۰۰-۶۰۰ فیلم ساخته می‌شد، اما در کنار آن حدود ۳۰۰-۴۰۰ فیلم خارجی به نمایش گذاشته می‌شد. بهترین فیلم‌های سینمای آمریکا و اروپا در بهترین سال‌های سینما به نمایش در می‌آمد، اما همان تعداد محدود فیلم فارسی از نظر ارتباط با عامه مردم با فیلم‌های خارجی رقابت می‌کرد و حتی آنها را از نظر اقتصادی شکست می‌داد.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش می‌گوید: «چه چیزی در فیلم‌های فارسی بود که تپ

هنر

صلح‌جو: نمی‌توانیم از هنر یک معنا و مفهوم مطلق بسازیم

روشنفکر به این دلیل که شبیه فیلم‌های اروپایی و آمریکایی نبودند، تحقیر می‌کردند اما عامه مردم از آنها استقبال می‌کردند؟ مگر هدف هنر غیر از این است که فکر یا اندیشه‌ای را به ذهن مردم منتقل کند؟ و اگر در این مورد موفق بود، ارزش پیدا می‌کند؟ اگر قرار باشد فیلمی ساخته شود که فقط عده‌ای خاص از جمعیت کشور آن را ببینند، به نظر فضیلت نیست. هنر زمانی ارزش والایی پیدا می‌کند که هم از نظر تکنیک و هم فرم خلاقیت داشته باشد و در ارتباط‌گیری با مردم هم موفق عمل کند.»

صلح‌جو صحبت‌هایش را درمورد جریان فیلم‌های هنری در ایران این‌طور ادامه می‌دهد: «در بین فیلم‌سازان ایرانی، آدم‌های روشنفکری هم بودند که عمدتا خارج از ایران و بیشتر فرانسه تحصیل کرده بودند. بیشتر آنها فیلمفارسی را جدی نمی‌گرفتند و جریان ساخت فیلم هنری به‌مرور شکل گرفت. اوایل دهه ۳۰ را می‌توان زمان شکل‌گیری و ساخت چنین فیلم‌هایی دانست. مثلا فرخ غفاری با ساخت «شب قوزی» یا ابراهیم گلستان با ساخت «خشت و آیینه» آثاری در این سبک‌وسباق تولید کردند و امکاناتش گرفته تا موارد جزئی دیگر، از جوامع غربی به ایران آمد و صنعت سینما در ایران هم شکل گرفت. تاریخ سینمای ما این را ثابت می‌کند که سینما تنها پدیده‌ای است که از غرب به فرهنگ ما ورود کرد. بسیاری از فیلم‌هایی که روشنفکران به تحقیر به‌عنوان فیلمفارسی از آن نام برند و همیشه سعی کردند دست‌کم بگیرند (نه به این معنا که من همه آنها را تایید کنم و از آنها به‌عنوان آثار برجسته سینمای ایران نام ببرم) اما چنین فیلم‌هایی محصول سینما در کشور ما با زمینه‌های فرهنگی و اجتماعی بود؛ به این معنا که فیلم‌سازان در دوره‌ای به گونه‌ای فیلم می‌ساختند که برای عامه مردم قابل درک باشد و اگر غیر از این بود، سینما سرا می‌نمی‌ماند. سینما همواره متکی به مردم بوده و هست. واقعیت این است که محصولات سینمای ایران در دهه‌های ۴۰ و ۵۰ بسیار محدود و انگشت‌شمار بود و سالی ۵۰۰-۶۰۰ فیلم ساخته می‌شد، اما در کنار آن حدود ۳۰۰-۴۰۰ فیلم خارجی به نمایش گذاشته می‌شد. بهترین فیلم‌های سینمای آمریکا و اروپا در بهترین سال‌های سینما به نمایش در می‌آمد، اما همان تعداد محدود فیلم فارسی از نظر ارتباط با عامه مردم با فیلم‌های خارجی رقابت می‌کرد و حتی آنها را از نظر اقتصادی شکست می‌داد.»

او در بخش دیگری از صحبت‌هایش می‌گوید: «چه چیزی در فیلم‌های فارسی بود که تپ کرد و بعدها وارد جریان ساخت فیلم بلند شد که سینمای ایران با ساخت فیلم تجربه می‌کردند، با روشنفکران ارزش هنری نداشتند، اما ماندگار شدند. به این معنی که مردم چنین اثری را پسندیدند و از آن استقبال کردند و در طولانی مدت وارد خاطره جمعی مردم شده و امروز به آن آثار احترام می‌گذاریم.»

صلح‌جو در ادامه می‌گوید: «ما در دوره‌ای فیلم‌سازان مطرح بسیاری در این حوزه داشتیم. زنده‌یاد علی حاتمی که ریشه تئاتری داشت و پیش از ورود به سینما کارش را از ساخت فیلم‌های تبلیغاتی آغاز کرد و بعدتر با فیلم «حسن کچل» وارد سینمای حرفه‌ای شد و از داستان‌های عامیانه برای ساخت فیلم وام گرفت؛ اما با فرمی متفاوت آن را ارائه داد. بعد از انقلاب هم شاخص‌ترین فیلم‌سازان این نوع سینما افرادی مثل کیمیایی، کیارستمی، حاتمی، تقوایی و بیضایی بودند و با سینمای موج نو نخستین تجربه‌های فیلم‌سازی‌شان را انجام داده بودند. اما بازهم از ریشه‌های این فیلم‌سازان بنام صحبت می‌کنم که همگی با ساخت فیلم کوتاه به عرصه ساخت فیلم بلند قدم گذاشتند. ناصر تقوایی بخش مهمی از آثارش فیلم‌های کوتاهی است که برای تلویزیون ساخت. یا بهرام بیضایی که فعالیت تئاتری چشمگیری داشت، نخستین تجربه‌هایش در سینما را با

ساخت فیلم‌های کوتاه آغاز کرد. ناصر تقوایی فیلم کوتاهی به نام «راهی» ساخت که در بسیاری از نخبه‌گرایانه در سینما از دهه ۳۰ و ۴۰ و رونق سینمای فارسی شروع شد و حتی برخی از فیلم‌های کوتاه هنری، در فستیوال‌های دنیا جایزه گرفتند. اما باید در نظر داشت که جریان ساخت فیلم‌های هنری در آن زمان در ارتباط با عامه مردم، خیلی موفق نبودند.»

صلح‌جو ادامه داد: «بعد از انقلاب نهضتی در ساخت فیلم کوتاه به وجود آمد به نام سینمای آزاد.

سینمای آزاد بعدها توانست جایگاه خودش را تثبیت کند و از تلویزیون حمایت مالی بگیرد. محصولات سینمای آزاد عمدتا فیلم‌های هشت‌میله‌تری بود و فیلم‌سازان زیادی در این عرصه فعالیت می‌کردند. سینمای آزاد جریانی بود که سعی داشت سینمای هنری و متفاوت خاصی را رواج دهد و در این عرصه هم موفق بودند. در سال‌های بعد از انقلاب نسل دیگری از فیلم‌سازان جوان که اولین فیلم‌های بلند سینمایی‌شان را ساختند، افرادی بودند که

در سینمای آزاد فعالیت می‌کردند. کسانی که از سینمای آزاد قبل از انقلاب وارد جریان سینمای حرفه‌ای بعد از انقلاب شدند، چهره‌های مطرح هستند مثل کیانوش عیاری یا رخشان بنی‌اعتماد یا محمود کلاری.»

او ادامه می‌دهد: «در سال‌های بعد از انقلاب، سینمای آزاد را تعطیل کردند و افرادی که در سینمای آزاد تجربه کسب کرده بودند، وارد فضای سینمای ایران و امکاناتی که این سینمای آزاد داشت، به جای دیگری منتقل شد و مرکز آموزش فیلم‌سازی اسلامی تأسیس شد که عده‌ای از جوان‌های انقلابی مشغول به کسب تجربه فیلم‌سازی شدند و از بین آنها فیلم‌سازان خوبی مثل کمال تبریزی بیرون آمدند.»

صلح‌جو در ادامه به دوره دیگری از سینمای ایران اشاره می‌کند: «در دهه ۶۰ و اوایل دهه ۷۰ مدیران سینمایی اصرار داشتند که فیلم‌ها باید خاص و نخبه‌گرا باشد و به فیلم‌های عامه‌پسند زیاد میدان نمی‌دادند. جالب است که سالن‌های سینمای کشور دنبال فیلم‌های عامه‌پسند بودند. تلاش مدیران سینمایی در آن دوران هم بیشتر ساخت فیلم‌های هنری بود اما فیلم‌های عامه‌پسند را مردم دوست داشتند و از آنها استقبال می‌کردند و این روند ادامه پیدا کرد. در سال‌های اخیر سینمای عامه‌پسند، جای خودش را باز کرد و در کنارش سینمای هنری هم راه خود را طی کرد.

از بین فیلم‌سازانی که آثارشان با پسند نخبه‌ها و سینمایان خارجی سازگار بود و عامه مردم هم با آن ارتباط برقرار کردند، خاص‌ترین چهره این عرصه به نظر اصغر فرهادی است؛ فیلم‌های او همواره در عرصه‌های جهانی جایگاه رفیعی دارد و معتبرترین جوایز سینمایی را کسب کرده و از طرفی فیلم‌هایش موردپسند مردم است.»

زیر آسمان فیروزهای

«سگک» و «هار» به تماشاخانه ایرانشهر می‌آیند

● نمایش‌های «هار» به کارگردانی حسین پوریانی‌فر، «سگک» به کارگردانی رضا بهرامی، «لوله» به کارگردانی علی‌رضا اجلی و «عمو لاوروف» به کارگردانی امیر امیری در تماشاخانه ایرانشهر به صحنه خواهند رفت. نمایش‌های «هار» به کارگردانی حسین پوریانی‌فر و «سگک» به کارگردانی رضا بهرامی به ترتیب در روزهای ۱۷ و ۲۲ فروردین، ساعت‌های ۱۸:۳۰ و ۲۰ در سالن سمندریان تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه می‌روند. نمایش «هار» اثر برگزیده بیست‌ویکمین جشنواره تئاتر دانشگاهی ایران است که در آن بردیا مشهودی، سیندار اعلم، مهدی قربانی، اکبر سلمانی‌الله‌دادی، میلاد افواج، نیما خطیب‌شاد، علی‌اصغر حسینی، جواد کارکر و علیرضا آشوری به ایفای نقش می‌پردازند. نمایش «سگک» اثر برگزیده هفدهمین جشنواره تئاتر «مقاومت» است که رویاینگ زندگی شهید شاهرخ ضرغام از دوران کودکی تا شهادت است. در این نمایش، پریسا مقتدی، تینو صالحی، محمدرضا ایمانیان، لیخند دبغی، سهیل ملکسی، مهتاب شکربران و امیر عدل‌پیرور به ایفای نقش می‌پردازند. همچنین در سالن ناظرزاده‌کرمانی نیز نمایش‌های «لوله» به کارگردانی علیرضا اجلی و «عمو لاوروف» به کارگردانی امیر امیری به‌ترتیب در روزهای ۲۱ و ۱۸ فروردین ساعت‌های ۱۸:۳۰ و ۲۰ به صحنه می‌روند. نمایش «لوله» اثری فانتزی درباره جامعه‌ای است که سطح سطر یک سرکارگر قرار دارد. او از مقامات بالا دستور می‌گیرد که هفت کارگر شرکت تخلیه چاه را اخراج کند. این هفت کارگر اخراج می‌شوند و باقی ماجرا رخ می‌دهد. بازیگران این نمایش ابراهیم عبدی، محمدرضا آریان، یاسمن وفایی، مینا رسولی، مژده منظومه، غزل شجاعی و مصطفی عطری هستند. نمایش «عمو لاوروف» نیز قصه دو مأمور امنیتی از دو کشور مختلف است که در یک اتاقک با هوای محدود گرفتار شده‌اند و تنها دو ساعت زنده خواهند بود. در این نمایش نیز فریاد جدوی، نازنین دیده‌دور و علی طاووسیان به ایفای نقش می‌پردازند.

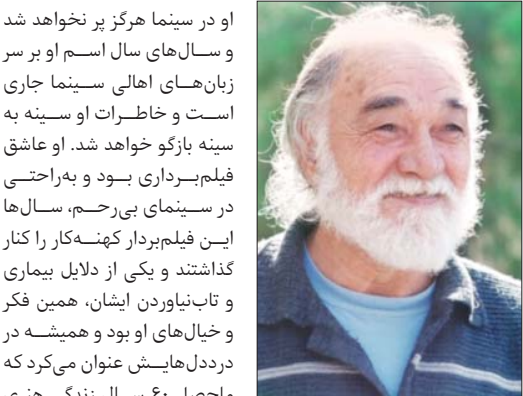
مستند شان پن آتلاین دیده می‌شود

● با خرید امتیاز پخش فیلم، مستندی درباره فعالیت‌های بشردوستانه شان پن در هایتی به‌صورت استریم قابل‌مشاهده خواهد بود. «دیسکوارای پلاس» امتیاز پخش فیلم «همشهری پن» را خریداری کرده تا این مستند را که درباره تلاش‌های بشردوستانه شان پن در کمک به زلزله‌زدگان هایتی است، پخش کند. این مستند که درباره زلزله سال ۲۰۱۰ ساخت شده به‌صورت استریم ششم می در دسترس خواهد بود. مستند «همشهری پن» توسط دان هاردی نوشته و کارگردانی شده و هاردی و شان دبلی آن را تولید کرده‌اند. در این مستند تصاویری نزدیک از تلاش‌های شخصی‌شان پن در خط مقدم تلاش برای کمک به زلزله‌زدگان هایتی تصویر شده است. این زلزله هفت‌ریشتری ۲۵۰ هزار کشته بر جای گذاشت و بیش از یک میلیون نفر را بی‌خانمان کرد.

هایتسی زندگی پن را تغییر داد و بازیگر برنده اسکار برای «رود اسرارآمیز» و «میلک» یک مأموریت دوفتخه‌ای را برای کمک به رساندن وسایل پزشکی به زلزله‌زدگان در پیش گرفت تا پس از آن به زندگی عادی خودش برگردد اما او ماند و سازمانی ایجاد کرد که وظیفه مدیریت بزرگ‌ترین اردوگاه آوارگان این سرزمین را برعهده گرفت. این سازمان در دوران شیوع کرونا نیز نقش مهمی در انجام تست‌های کرونا در آمریکا برعهده گرفت و اداره بزرگ‌ترین سایت واکسیناسیون آمریکا را در استادیوم داجرز لس‌آنجلس در اختیار دارد. این بخش‌ها نیز بعدا به مستند هایتی افزوده شد. این فیلم که برای نمایش در جشنواره فیلم تریلیکا ۲۰۲۰ انتخاب شد، موفق به کسب جایزه منتخب مردم از جشنواره فیلم هارتلند شد و در جشنواره‌های متعددی از جمله ونکوور و رایندنس به نمایش درآمد.

نمایشگاهی از آثار هنرمندان افغانستانی

● نمایشگاه آثار تجسمی هنرمندان افغانستانی مقیم ایران با عنوان «هم‌خانه» در خانه هنرمندان ایران افتتاح شد. در این نمایشگاه بیش از ۷۰ اثر نقاشی، خوشنویسی، مینیاتور و تذهیب، مجسمه و عکس از هنرمندان افغانستانی مقیم ایران به نمایش درآمده است. این نمایشگاه که با تلاش هنرمندان افغانستانی و حمایت اداره کل امور اتباع و مهاجرین خارجی استانداری تهران و همکاری خانه هنرمندان ایران برگزار شد تا ۲۳ فروردین در محفل خانه هنرمندان ایران دایر است. محمدحسین احمدی، محمد ارزگانی، زهرا اسماعیلی، بتول اکبری، فاطمه اکبری، محمدموسی اکبری، گل‌لحم انوری‌بلخی، ثریا جعفری، بتول رحیمی، علی رحیمی، زارا رسولی، محمد سهرابی، شکیلا عالمی، علیخان عبداللهی، بهرامشاه محمودی، محمدمهدی میرزایی و فاطمه میرزایی از هنرمندان حاضر در این نمایشگاه هستند. نمایشگاه «هم‌خانه» تا ۲۳ فروردین هرروز (به غیر از شنبه‌ها) از ساعت ۱۴ تا ۲۰ میزبان علاقه‌مندان است. مراسم اختتامیه نمایشگاه «هم‌خانه» دوشنبه ۲۳ فروردین) از ساعت ۱۰ تا ۱۲ در سالن استاد شهناز خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود.

چه شد! البته بسیار کم از ایشان گله از روزگار را شنیده بودم و بیشتر سعی می‌کرد انرژی به گروه تزریق کند و به‌نوعی از خنده و شادی دیگران لذت

که متأسفانه در هر صنف معمولاً کسی از پیشرفت همکاری‌های سینما جاری و انرژی نمی‌گیرد. روبه‌روی لنز من خیلی از آدم‌های هنرمند و دارای جایگاه خاص قرار گرفته‌اند، ولی درصد کمی از این دوستان با کنار گذاشتن و یکی از دلایل بیماری و به معنای واقعی فضیلت هنرمندبودن را به خوبی درک کرده‌اند. حسین ملکی یکی از این انسان‌های والا بود و

ای‌کاش می‌توانستم از کلمه «است» به‌جای «بود» استفاده کنم. انسانی خوش‌قلب، مهربان، بدوین و دارای نگاه. به نظر من جای خالی

نادر فوقانی . عکاس